

בבתי־קפה ואני אמרתי שגם אני לא מבינה, והמשכתי לקרוא עיתון. תודה לך, ד"ר ג.מ. למדתי ממך שאסור לזלזל בפילוסופים.

מאזד וגם השרות לא שמע על שנות ה־80. אכלנו בִּיצֵהֶדִיעוּן שוהיהא בסדר. סלטיִיקוֹת שוהיהא בסדר, הלחמניה וחמאה — בסדר וכוס־חלב בסדר. יבנו שם יד מאוכזות. הדבר היחיד שיכול היה להציל את הארצות המאכזבות, היה אילו החשבון היה 23 גרוש, למשל. אבל החשבון היה 153 שקל לכל אחת מאיתנו.

תם עירן התנבזות, רבותי. שינקין זה לא מה שהיה פעם, וגם אנתוני, בנימני, לא.

בוקר אחד מצאנו את עצמנו, ענת צלמת העולם הזה ואני, ברחוב שיקין בתל-אביב. בטח סידורים. אלא מה, כילויים?

שיקין זה המקום היחיד בעיר, לפי מיטב ידיעתי, שיש בו תנובה. המקום נראה מבחוץ בדיוק כמו שגרא התוכות לפני 30 שנה ואנחנו שתינו, עם מבט נוסטלגי, כנחנו לאכול איזו ארוחת-בוקר של שנות ה-50.

הריחו במקום ישן מאוד. בעלי המקום ישנים

מצא חן בעיני הרעיון ומאז אני בחיפוש מתמיד אחר תקליטים של מוסיקה קלאסית, המלווים כספיר.

השובע ראו אור שלושה תקליטים חדשים של חברת סי-בי-אס: היפיה הנרדמת, מפצח האגוזים ואגם הברבורים. את הסיפור קורא יוסי גרבר. אני לא יודעת אם הילדים שלי או שלכם יקנו כרטיסים לקונצרטים, כשהיו גדולים, אבל צריך לתת להם אפשרות להכיר מוסיקה קלאסית ולהחליט.

חוץ מזה, מטעמים אגואיסטים גירדא, אני מאוד נהנית כשהם מבקשים לשמוע את מפצח האגוזים. כשהאפשרות השניה היא אתם יודעים מה.

ליאורה ברנן, סטודנטית מתל-אביב, העירה לילי שלפעמים אני שוכחת לציין את שם ההוצאה של ספר שאני ממליצה עליו. תודה על ההערה ולהבא לאתור להקפיד על כך.

אגב, ליאורה, הספר שביקשת לדעת עליו, יצא בהוצאת כיוונים. יכול להיות שכתבתי עליו בשבוע לפני שהוא הגיע לחנויות ולכן לא יכולת להשיג אותו. ממתים אני יודעת שהוא ישנו בכל החנויות ומיכר כמו להמניות טריות. אני מקווה ששתתי ממנו, כי אני מאוד נהנית. ועוד אגב אחד, לכל האנשים שכותבים לי מיכתבים: אנא ציינו שמותיהם ואת כתובותיהם. אולי אני רוצה לענות לכם מיכתב אישי

מאז, תמיד בררר לירושלים, כשאנחנו עוזבים את שעריהגיא, אנחנו מדרכים על זה. השבוע סענו שוב. מרחיבים שם את הכביש. אבל יודעת מה יהיה אחרי שיגמרו להרחיב, כל כינתיים המכוניות הישנות יורקו לצד, חלקם הגדול שוכב על הגב והם נראים כמו ערמה של גרוטאות. הילד הסתכל על זה בעצב ואמר "תיראי איך שהם מעליבים את מילחמתה'העצמאות". חיפשתי ניסוח יותר טוב מזה ולא מצאתי.

איש אחד נחמד, בגיל בינוני, עם שערות שיבה, כזה מבית טוב, עם חינוך טוב ושפות זרות, הציע לי לעשות כתבת מחקיר על הבעיה של מישלוח ורפרהים וסלסלות בתקופת התגים. הוא אמר לי: תחשבי רגע. אני והחזה יש לנכדארם ששלח פרוים לחברו, שהפרחים אמנם התקבלו! לא כלכך הנבטי את הבעיה שלו. כי הרי ההחזה הטובה ביותר היא שמקבל הוח, כמובן, עוד באותו יום מטלפן ומורה עבור המישלות. בךשיחי היה מופתע מאוד ואמר שהוא לא ידע על הנוגה הזה לטלפן ולהודות על הפרחים או על כל דבר אחר.

אם אתם יודעים על הנוגה הזה, תעברו לעמוד הבא. אם עד היום לא ידעתם שצריך להודות על מתנה – תתביישה!

הילד חשב שזו צורה יפה מאוד להוכיח לכל האנשים שנוסעים יום־יום לירושלים, מה קרה עלידי הנחת המטוירים השנים. פעם, מסמן ליום־העצמות, כשעל המטוירים הונחו ורי פרחים, עצרנו את האוטו (למרות שאסור) ודרנו ועמדנו על די משורין אחד כמה קרות. איכשהו הירגשתי איך הילד חולק כבוד להיסטוריה שלו.

כמה פעמים בשנה החמצן של המדינה מחלק מתנות לילדים? איכשהו, השמועה תמיד עוברת מפה לאוזן, שבנק לאומי, למשל, מחלק

קלמרים, בנק דיסקונט מחלקת כדורים ומטקות, והבנק הבינלאומי מחלק חולצות. אלא שהבנקים האלה כנראה קצת קמצנים, והם רוצים לתת את המתנות האלה רק לילדים שזכאים לפתוח אצלם חשבון חדש. הילדים

דניאלה שמי